

Ο χριστιανός ως φυσιολογικός άνθρωπος

/ Γνώμες

Η ευλογία της πληροφορίας, κάθε μορφής, στις μέρες μας, έφερε και την ανταλλαγή απόψεων και θεωριών, ώστε, τις περισσότερες φορές, να δημιουργούνται ερωτήματα όπως: Ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος; Ποιο είναι το λογικό και ποιο το παράλογο; Ποιο είναι το φυσιολογικό και ποιο το παρά φύση;

- *Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους*

Ο Μέγας Αντώνιος είπε ότι «θα έρθει καιρός που οι άνθρωποι θα τρελαθούν, και μόλις δουν κάποιον να είναι λογικός, θα του επιτίθενται λέγοντας □ “είσαι τρελός”, επειδή δεν θα είναι όμοιός τους»[1]. Άραγε να βρισκόμαστε σ’ αυτή την εποχή, με τόση σύγχυση που υπάρχει;

Η πεποίθηση ότι «η αλήθεια βρίσκεται στον καθένα και άρα δεν μπορεί να δεσμεύει παρά μόνον αυτόν που την εκφράζει», οδηγεί στην παραδοχή ότι η αλήθεια είναι υποκειμενική και όχι αντικειμενική.

Για τον χριστιανό η Αλήθεια είναι Πρόσωπο, ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος είπε: «Εγώ ειμί η αλήθεια»(Ιω. 14,6) και άρα η γνώση της Αλήθειας επιτυγχάνεται στον βαθμόν που κανείς γνωρίζει, δηλαδή ενώνεται με τον Κύριό του. Η ένωση αυτή ως οντολογική και όχι θεωρητική, ως υπαρκτή και όχι ψυχολογική ή φανταστική, οδηγεί στη φυσιολογική ζωή. Ο Χριστός ως τέλειος άνθρωπος είναι ο μόνος φυσιολογικός άνθρωπος.

Αν η ατέλεια, το λάθος, το α-φύσικο μπορεί να ονομαστεί «αμαρτία», τότε η αγιότητα είναι η φυσιολογική κατάσταση. Ο Χριστός είναι ο «εις άγιος» και όποιος ενώνεται μαζί Του, αγιάζεται, γίνεται φυσιολογικός.

Ο αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός θα πει: «Όποιος είχε την αγαθή τύχη να συναντήσει ένα Άγιο – όχι σαν οπτασία, αλλά σαν άνθρωπο απλό και καθημερινό – δεν μπορεί να πιστέψει ότι υπάρχει ‘φυσικότερο’ χαρακτηριστικό για τον άνθρωπο από την αγιότητα. Κι ένα παρήγορο μήνυμα θέλει να το πει κανείς σ’ όλους τους ανθρώπους»[2].

Ο άγιος – ο φυσιολογικός άνθρωπος:

- Αγαπά όλους, γι’ αυτό και νιώθει ενωμένος με όλους. Δεν διαχωρίζει τον εαυτό του από τους άλλους. Συμπάσχει με τον καθένα.
- Ζει ευχαριστιακά τη ζωή του, ξέροντας πως ό,τι έχει και ό,τι είναι προέρχεται από τον Θεό της αγάπης.
- Έχει την ταπείνωση ως κατάσταση ψυχής και όχι ως μειονεξία.
- Δεν χαρακτηρίζεται από εγωκεντρισμό και έπαρση.
- Προσεύχεται καρδιακά, εκκλησιάζεται από ανάγκη και όχι από καθήκον.
- Κοινωνεί για να ενωθεί με τον Χριστό και τους αδελφούς του κι όχι για να νιώσει ωραία ή από αυτοδικαίωση.

Τελικά, αυτό που τον ενδιαφέρει δεν είναι το «φαίνεσθαι», αλλά, όντας ο εαυτός του, αγωνίζεται να γίνει αυτό που ο Χριστός θέλει γι’ αυτόν, ξέροντας ότι στο βάθος το θέλει κι ο ίδιος. Έτσι γίνεται αληθινός χριστιανός, φυσιολογικός άνθρωπος, «συμπολίτης των αγίων και οικείος του Θεού»(Εφ. 2,19).

[1] Το Γεροντικό, εκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, 2013, σ. 24.

[2] Περιοδικό Εκκλησία, Τ. Α΄ αρ. 4, 1995, σ. 154.

Πηγή: pemptousia.gr

Κεντρική φωτο: Ραφαήλ Γεωργιάδης